

Bei til at kunne paa den Maade, som her er Spørgsmaal om, fremkalde en Glufon af Grundlovens § 27.

Trefchow: Forinden vi samlede, havde jeg med min ærede Ven, som nu satte sig, overlagt det Spørgsmaal, som nu er under Forhandling, og vi vare komne til det Resultat, som han igaar udtalte. Da han udførligt og klarligt havde fremsat, hvad der var vor fælles Mening, holdt jeg det for overflødigt at tage Ordet. Da imidlertid ingen Anden har yttret sig angaaende dette Spørgsmaal, fandt jeg mig opfordret til at erkende og erklære, at jeg havde sluttet mig til ham. Jeg skal nu, ligesom han, skøndt jeg ogsaa havde anseet det for rigtigst, at Sagerne's Behandling, forsaavidt de vare svævende, skulde foretages paany, foretrække at give Realiteten Fortrinnet fremfor, hvad der fra Formens Side derimod kunde være at erindre, og af den samme Grund skal jeg ogsaa stemme for, at den nu omhandlede Sag gaaer til Folkethinget, endskøndt jeg maa antage, at det havde været consequent rigtigere, at den efter den Beslutning, som er tagen, var gaaet til Ministeriet, eftersom man ikke kjender andre Tilfælde, hvori et Lovforslag, der gaaer fra det ene Thing til det andet, gaaer tilbage til det, fra hvilket det først er kommet, end det, hvor der er forskellige Meninger mellem Thingene, hvilket jo ikke med Hensyn til det her omhandlede Lovforslag har været Tilfældet.

Stampe: Jeg vil blot tillade mig den korte personlige Bemærkning, at, da jeg efter den nøieste Overveelse ikke er istand til at komme til nogen fast begrundet Overbeviisning om, hvad der i denne Sag er det Rigtige, vil jeg afholde mig fra at afgive min Stemme.

Keel: Jeg skal kun i Anledning af de Dtringer, jeg igaar fremførte, tillade mig at bemærke, at jeg, efter hvad jeg har hørt den høitærede Indenrigsminister udtale om sin og derhos om det andet Things Formands Mening, agter at stemme for, at Lovforslaget sendes til Folkethinget.

Djerring: Jeg har allerede igaar yttret, at jeg ogsaa i dette Tilfælde vilde ansee det for rigtigst, at det omtalte Lovforslag gik til

Folkethinget; men derimod kan jeg ingenlunde være enig i hvad der er yttret af en æret Landstingsmand for Kjøbenhavn, at den retteste Fremgangsmaade skulde have været at begynde saadanne Lovforslag forfra. Af de 3 Maader, hvorpaa saadanne Sager kunne behandles, forekommer denne mig at være den allermindst consequente, den, som i mine Tanker har Grundloven og Logiken meest imod sig; thi det vilde aabenbart være det Samme, som om Landstinget havde været opløst eller dets Møder sluttede. I saa Tilfælde burde der naturligtvis begyndes forfra; men, da dette ikke er Tilfælde, forekommer det mig, at der kun kan være Valg mellem en af de to Fremgangsmaader, enten at sende Sagen umiddelbart til Statsraadet, hvilket jeg egentlig troer vilde være det Consequenteste, eller — hvad jeg nu agter at stemme for — at lade den gaae til Folkethinget. Grunden, hvorfor jeg stemmer for det Sidste, har jeg ogsaa udviklet igaar, den nemlig, at Folkethinget muligvis kunde finde en saadan umiddelbar Oversenden til Statsraadet at være et Indgreb i dets Prærogativer, og derfor mener jeg, at Landstinget ikke skal gjøre dette, uden at det er forviiset om, at Folkethinget vil være enig deri; og, hvis Folkethinget skulde finde, at Sagen bør gaae til Statsraadet, vil det jo staae i dets Magt at oversende det dertil, uden at underkaste det nogen ny Behandling. Dette er altsaa Grunden, hvorfor jeg vil stemme saaledes, og jeg har endnu ikke hørt nogen Begrundelse for, at en anden Fremgangsmaade skulde være rigtigere, og allermindst den først af mig omtalte.

Da ikke flere ønskede Ordet, fattes det under Afstemning, om det omhandlede, af Landstinget vedtagne Lovforslag skulde sendes til det andet Thing, med Umødning til Formanden om dets Forelæggelse der, hvilket vedtoges med 30 Stemmer imod 1, hvorved da tillige det andet Alternativ, at Sagen skulde oversendes til Statsraadet, var forkastet.

Formanden: Jeg skal saaledes foranstalte Lovforslaget sendt til det andet Thing